

[Alfred Jensen.]

regeringen til trods for denne travlhed har haft tid til at sikre, at der fremkommer forslag til lov angående indfødsret til en række borgere, der lever her i landet. Vi får på tirsdag gennemført en lov, som sikrer 238 personer dansk statsborgerret og dermed mulighed for at deltage i valget den 15. november. På denne baggrund træder naturligvis spørgsmålet om de unges valgret stærkere frem, og man kunne jo have ønsket, at regeringen også havde udnyttet sin tid til at fremsætte forslag om nedsettelse af valgretsaldern fra 23 til 21 år, således at de to årgange kunne få lejlighed til at stemme ved det folketingsvalg, der nu stunder til.

Da man imidlertid ikke har lagt vægt herpå fra regeringens side, har den kommunistiske gruppe draget omsorg for, af et lovforslag herom kom på tingets bord så betids, at det kunne behandles og gøres færdigt selv med et valg i sidste del af dette år for øje. Vort lovforslag har fået nr. 1, det vil sige, at der har været alle muligheder for at få det behandlet såvel i den første som i den anden uge af dette folketingsår. Det er jo ikke sket; derimod er lovforslag, der er nummereret som nr. 2, 3 og 4, bragt frem til første og anden behandling og vil blive vedtaget i næste uge. Det er jo et vidnesbyrd om, hvordan arbejdsgangen er her i tinget og mellem tinget og regeringen.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har indvendt, at dette lovforslag ikke kunne gennemføres, bl. a. fordi der skulle udarbejdes valglister, og det var der ikke tid til. Denne indvending leder tanken hen på det gamle ord: jorden er altid frossen for vantrevne svin. Sådanne indvendinger er der ingen hold i. Det nytter ikke noget, man forsøger at forklare, at tiden er en hindring for, at de to årgange mellem 21 og 23 kan komme frem til valgurnerne ved det folketingsvalg, vi nu skal have. Da vi indleverede vort forslag, var valget endnu ikke udskrevet, og som jeg sagde i mine bemærkninger ved forslagens fremsættelse, var der tid nok til at behandle lovforslaget i folketinget i henhold til forretningsordenens bestemmelser og også tid nok til at foretage den folkeafstemning, som er foreskrevet i forfatningen, inden folketingsvalget skulle udskrives til slutningen af november måned.

Slutningen af november indeholder ikke alene datoen den 15. november, den indeholder også datoen den 22. og den 29. november, og skulle man ikke kunne nå at gøre lovforslaget færdig, så valget kunne afholdes den 29. november, ser jeg ikke rettere, end at man kunne have udskudt valget til afholdelse i december måned. Vi har tidligere haft folketingsvalg i december, og man kan vel sige, at hensynet til ungdommens valgret gjorde en sådan udskydelse berettiget. Nu må altså de unge vente, og så må vi jo håbe på, at der i hvert fald efter valget kommer et lovforslag, der sikrer ungdommens valgret.

Men det, der har stillet sig hindrende i vejen her, er i virkeligheden ikke de tekniske forhold, for det er da klart, at i hulkortenes og elektronhjernens tid er man i stand til at foretage det tekniske, som der her er brug for; nej, det er i virkeligheden folketinget og regeringen, der har hindret, at lovforslaget kom frem til behandling.

Der har i denne debat været tale om boligspørgsmålet, og jeg hæftede mig ved, at det radikale partis ordfører, det ærede medlem hr. A. C. Normann, udtalte sig for, at der skulle være billigere boliger til befolkningen. Jeg deler denne opfattelse, men hvis man er indstillet herpå, så skulle man ikke have gennemført den forringelse af leje-loven og boligstøtteleven, som gennemførtes i 1958. Enhver her i landet måtte vide, at boliger var en mangelvare, og måtte også vide, at hvis man gav det private byggeri en fortrinsstilling, som det skete ved afviklingen af boligstøtten, blev boligen et spekulationsobjekt i højere grad, end det nogensinde har været. Vi ønskede ikke og ønsker ikke, at boligen skal være et spekulationsobjekt, den skal være en menneskeret. Men det er klart, at når man afvikler de regler, der var for boligstøtte, og giver det private byggeri fortrinsstilling, så vil spekuleringen få bedre betingelser, end den før har haft, og resultatet er jo blevet, at både den ene og den anden må stå op og erkende, at boligforholdene er fortvivlende. Det var for tidligt, man slækkede.

Spørgsmålet er imidlertid, om ikke det er en helt forkert problemstilling, om ikke man må fastholde, at det at bygge boliger til udlejning er en samfundsopgave, og at det ikke bør overlades til de private speku-